

vilde føre til en tilsvarende, eller maaste endog væsentlig større Nedsættelse, særlig henset til Regjeringens oven citerede Udtalelse fra 1876 om Omreguleringens Sndfyldelse i nedgaaende Retning paa netop de mest trængende Invaliders Forsørgelse. Man skal tilføie, at selv om man af denne Grund havde villet undgaa en almindelig Omregulering, var Regjeringen dog derved ingenlunde ydeløst fra at søge Hjælp for Saadanne, hvem det efter Regjeringens Erfaringer under Gjenneførelsen af Loven af 1876 fandtes stemmende med Billighed og hele Lovens Princip og Diemed yderligere at støtte. Men dertil krævedes ikke en særlig Lov og mindst en Lov af Sndhold som det foreliggende Lovforslag.

Naar altsaa den af Regjeringen i 1876 hævdede, af Rigsdagen tiltraadte Anstuelse om, at § 27 i Lov af 1876 var mindst ligesaa tilfredsstillende for de ældre Invaliders som § 5 i samme Lov vilde være for de fremtidige, fremdeles er uroftet, kunde det se noget besynderligt ud, at Regjeringen nu i Strid med sin egen Anstuelse fra 1876 væsentlig bygger sit Forslag om at forhøie de 20 pCt. i § 27 til 50 pCt. paa Forskjellene imellem de tvende anførte Paragrafer. Sagen er imidlertid ingenlunde uforklarlig. Regjeringen har nemlig kastet sit Die paa tvende Tal, Maximumsbølene for anden Afdeling efter de nævnte to Paragrafer, 360 Kr. og 440 Kr. (jfr. Skema A. foran Rubrik 3 og 5) og da der ganske rigtig er en Forskel paa disse Tal af godt 22 pCt. (22²/₉ pCt.) har man rundet dette opad for alle Satser i alle Afdelinger, men man har undladt at anføre, at i den samme Afdeling, hvorfra Motiverne er gaaet ud, er der i modsat Retning en Forskel imellem de laveste Satser paa 44 pCt., og at som Følge deraf nævnte § 27 netop i denne Afdeling giver en større Gjennefnitsats end § 5.

Forsaa vidt vilde Lovforslaget i Sndhold til dets ovenfor omhandlede Motiver være at indstille til Fortastelse.

Ser man derimod i det Væsentligste bort fra Motiverne, og holder sig til Lovforslagets Text, finder Udvalget, at Sagen stiller sig anderledes. Den foran udvikede Velville, som fra Folkethingets Side altid har været viist Invalidernes Sag, giver Udvalget Anledning til at antage, at Thinget vil besvare det Spørgsmaal bekræftende, hvorvidt der nu maatte være Anledning i og for sig, skjøndt ingenlunde af Hensyn til Fordeling af Forsørgelserne efter Lov af 1876, til yderligere at anvende over 100,000 Kr. i Invalidernes Interesse og i dermed beslægtede Diemed.

Gaaende ud fra denne Forudsætning, har man maattet overveje, om den foreslaede Anvendelse af et saadant Beløb maa anses for den hensigtsmæssigste. Derom har der vel reist sig nogen Tvivl, hvilken man dog efter Omstændighederne skal indskrænke sig til at give Udtryk i følgende Bemærkninger og Hensstillinger. Trods den mildere Bedømmelse af forekommende Invaliditetstilfælde, som har gjort sig gjældende i de senere Aar, synes dog de stadig i stort Tal fremkomne Andragender om Forsørgelse at tyde paa, at de Beviser, som Lov og Praxis kræve for Anerkjendelse af Invaliditet og deraf flydende Forsørgelsesret, endnu ere og vel med Nødvendighed maa være saa strenge, at Personer, om hvis Invaliditet Krigskammerater saavel som den daglige Omgangskreds føle sig overbeviste, ikke altid kunne præstere dem. Disse Medlemmer tro, at man ved i saadanne Tilfælde, nemlig hvor der er virkelig Trang tilstede, at kunne yde nogen Understøttelse, vilde gjøre større Nytte end ved ialtfald i flere Tilfælde at forøge de bevilgede Forsørgelser. Da det imidlertid er vanskeligt saavel at gjøre Undtagelsesregler gjældende for den foreslaede almindelige Forhøielse, som at finde en almindelig Form for en Lovregel, hvorefter en saadan Understøttelse kunde ydes, skal man her indskrænke sig til at henstille dette Spørgsmaal til nærmere Overveielse, idet man giver Tanken følgende foreløbige Udtryk: „Naar Noget,